

Je data o jeho rodičích tam nebyla. Ohledně důvodů svého odchodu z domova žadatel zopakoval, že nechtěl žít výše uvedeným způsobem, že chtěl normální život a studovat. Od 18 let je podle něj člověk za sebe odpovědný a on chtěl pryč. Také podle něj šly v domově zvěsti o tom, že po 18 letech budou poslání třeba do války a to nechtěl. Šel tehdy proto za ředitelem a říkal mu, že zde už „hnije“ dost dlouho a chce pryč a studovat. Ředitel mu tedy nabídl, že by mu pomohl, ale pouze výměnou za sexuální služby z jeho strany, což žadatel odmítl. K tomuto konkrétním incidentu se pak již jmenovaný odmítl dále vyjadřovat, protože se dle svého vyjádření už nechce vracet ke své minulosti. Ohledně svého útěku z domova žadatel uvedl, že utíkal tehdy sám a o jeho útěku věděl pouze jeden jeho kamarád. Říkal mu, že má jiné plány, a nechtěl s žadatelem jít s tím, že je to blbost. Žadatel si dle svých slov vše naplánoval a následně utekl z druhého patra, protože v prvním byly v oknech mříže. Poté přešel plot a utíkal co nejdále od domova. Nikdo jej při tom podle něj neviděl. Hrozně se bál a byl zmatený. Po přezení zdi utíkal přes zmiňovaná pole k dálnici, běžel po ní, potom mimo baráky, ale neví, co to bylo za domy. Byla noc a tma. Ze stejného důvodu neví ani, co to bylo za město, neboť žádné nápisy neviděl. Pokud ano, tak si to již nepamatuje. Během svého útěku přitom například neví, jaké označení bylo napsáno na bráně domova, protože ji neviděl. Nezajímalo jej podle něj, co je tam napsané. Jmenovaný dále uvedl, že neví přesně, kolik bylo hodin, když jsem utekl, a neví ani, jaký to byl den. Podle něj byla tma a on utíkal asi tak 7- 8 kilometrů. Chtěl se dle svých slov dostat co nejdál, děsil se toho, že by jej chytili. Bál se, že by mu ředitel něco udělal, když už dříve na něj poslal jiné kluky, aby jej zbili. Tehdy jej asi dva týdny před útekem zbil asi 5 – 6 kluků, kteří mu dali ruku mezi dveře a těmi dveřmi práskli. Žadatel si dle svých slov neumí vysvětlit, jak se mu podařilo nekontrolovaně přejet hranice z Běloruska, ale podle něj možná nebyl v Bělorusku, ale v Rusku, nebo i jinde. Hranice ale žádné neviděl. Ke své cestě v kamionu žadatel uvedl, že celou cestu pospával, ale myslí si, že to trvalo asi dva dny. Podle něj nešel řidič ani jednou náklad zkontrolovat, i když zastavoval, to slyšel, asi u benzínové pumpy na jídlo a podobně. Náklad v kamionu se skládal z velkých dřevěných beden, ve kterých byly nějaké plastové krabice. On sám byl přitom schovaný až za kabinou řidiče. Plachtu kamionu našel za kabinou řidiče na straně spolujezdce, šlo o svislý řez dlouhý asi 1 m. Za plachtou byla ještě vodorovně prkna a on mezi nimi prolezl. Jestli bude řez vidět nebo ne mu bylo celkem jedno, jen chtěl odejít co nejdál. Nedokáže pak ani říct, přes které státy či města jeli. Řidič kamionu ale podle něj o něm nevěděl. Ani při hraničních kontrolách se pak dle jeho slov do kamionu nikdo nedíval, on sám pouze slyšel nezřetelný hovor zvenčí. Navíc ani neví, jestli to bylo vůbec na hranicích. Do ČR pak přijel v roce 2004, asi 2. února, už si to po třech letech přesně nepamatuje, ale bylo to večer. Následně žadatel hovořil o svém pohybu bezprostředně po vstupu na území o svém pobytu v ZZC Velké Přílepy. V podrobnostech odkazuje správní orgán na samotný protokol o pohovoru. Na dotaz ohledně vystupování jmenovaného v současném správním řízení pod jménem Kvasnička Josef, ačkoliv bylo prokázáno, že pan Kvasnička Vladislav a paní Kubištová nejsou jeho biologickými rodiči, žadatel uvedl, že má takový pocit, že jméno Sergej Bodrov mu prostě nepatří, že to není jeho jméno a se jménem Kvasnička Josef se cítí lépe. Dále žadatel na dotaz uvedl, že při svém útěku z Běloruska nevěděl, kam jede, a má dokonce pocit, že z žádného státu neutíkal. Na dotaz, zda si myslí, že byl umístěn od svého narození v dětském domově, kde se mluvilo rusky a ten byl na území ČR, žadatel odpověděl, že pro to nemá odůvodnění, ale myslí si, že byl nějakým rodičům odebrán a jim bylo řečeno, že se dítě narodilo mrtvé, ale ve skutečnosti bylo umístěno do toho domova. Neumí to vysvětlit, podle něj se nabízí spousta možností, třeba i to, že jeho rodiče zemřeli a on byl do domova umístěn jako mnoho dalších třeba pro potřebu výcviku pro válku a podobně. Také, jak již uvedl, může být jednou z možností i umístění dětí do domova za účelem dárcovství orgánů, nebo výzkumu ve farmacii. Těch možností je hodně. Podle něj ale ten dětský domov nebyl prostě normální. A podle toho, že není na adrese, kterou znal, tak je zřejmě i tajný. Ke svému současnému životu žadatel uvedl, že momentálně bydlí na adrese Praha 4, Podolí, Dvorecká 337/40, tj. doma, u pana Vladislava Kvasničky. V současné době pak studuje třetí ročník odborného učiliště Hluboš a bude buď stavebním nebo nábytkářským truhlářem, to si může vybrat po třech letech studia. Ke svým představám o budoucnosti žadatel sdělil, že v březnu bude dělat přijímací zkoušky na dvouletou nástavbu s maturitou v Praze, Ohradní ulice a nebo Zelený pruh, ve svém oboru. Pokud zvládne maturitu, tak by chtěl jít na Vysokou ekonomickou školu. Na prvním místě je ale jeho největší přání, a to získat občanství v ČR, se kterým by se mohl pohybovat a cestovat po celém světě.